

PUINHOOP (2022)
 REGIE: ALLARD DETIGER
 PRODUCTIE: SELFMADE FILMS
 TE ZIEN VIA PICL.NL/FILMS/PUINHOOP

Film
 DAPHNE CLEMENT

'IK MOCHT ALLES VAN HAAR, ZOLANG IK MAAR DICHT BIJ HAAR BLEEF'

Als Allard Detiger zijn ouderlijk huis bezoekt, is er niemand die voor hem opendoet. Hij vist de sleutel onder de kliko vandaan en opent na een aantal flinke stoten de voordeur, die tot op een kier opengaat. De post blokkeert volledig de ingang. Hij klautert het huis binnen met een wiebelige camera die de kijker kamers met stapels boeken en bergen medicijnen, onderbroeken en plastic tasjes toont. 'Mijn lieve beer!' roept Detiger uit wanneer hij zijn vroegere beer - neus verstopt, kont omhoog - in een van de grote hopen ziet. We horen

eigen (on)geluk. Terwijl moeder van instelling naar instelling verhuist omdat ze volgens het personeel niet 'houdbaar' is, zijn we getuige van een grenzeloze moeder die haar zoon meer dan tien keer per dag belt, hem uitscheldt, chanteert en beschuldigt. 'Je bent een van de slechtste dingen die me in mijn leven is overkomen.' Het zijn echter niet de woorden van moeder die blijven hangen, het is haar klagerige, jammerende, verwijtende toon. We kijken naar een verongelikt kind dat nooit volwassen is geworden.

En toch gaat het in deze documentaire

vriendin en therapeuten. Opvallend is dat iedereen met gemak lijkt te analyseren wat er aan de hand was en is, maar niemand zijn nood lijkt te erkennen in de vorm van een reikende hand, een warme deken, misschien een excuus. Zijn halfbroer, die op twintigjarige leeftijd naar Amerika vluchtte om nooit meer in het ouderlijk huis terug te keren, illustreert de pijnlijke eenzaamheid van Detiger: 'Ik denk dat het was: ieder voor zichzelf.'

Kopje-onder

En toch is er behalve puin ook hoop. We

een verschrikte stem aan Allard vragen: 'Ben jij zo opgegroeid?' De documentaire *Puinhoop* is begonnen.

Symbiotische relatie

Detiger is de zoon van een moeder met borderline met wie hij, getuige zijn vroegere tennisleraar, in zijn jeugd een symbiotische relatie heeft opgebouwd. Nadat hij zijn moeder jarenlang niet heeft gezien, wordt hij door de politie opgebeld. Zijn moeder is opgenomen in een zorginstelling omdat het volgens bureaus en politie niet langer gaat. Over een periode van tien jaar volgen we de worsteling van Detiger met zijn zieke moeder, die haar zoon altijd al verantwoordelijk heeft gemaakt voor haar

niet over Detigers moeder. Deze film gaat over Detiger zelf; we zien zijn worsteling met zichzelf, zijn verleden en huidige leven. Want hoe weet je wat jouw grenzen zijn als die nooit gerespecteerd zijn, hoe houd je maat als je nooit geleerd hebt maat te houden, hoe luister je naar jezelf als je moeder nog steeds niet naar je luistert? 'Ik kan me niet één keer herinneren dat je in het afgelopen halfjaar gevraagd hebt: Allard, hoe gaat het met je?'

Ieder voor zich

Detiger gaat in deze documentaire de confrontatie met zichzelf aan. Hij bezoekt zijn jeugdvriend, zijn vroegere tennisleraar, zijn oudere halfbroer, zijn

kijken naar een man die vindt dat hij volwassen moet worden. Daarvoor gaat Detiger letterlijk kopje-onder. In een prachtige parallele onderwaterwereld gaat hij het gevecht met zijn demonen aan. Hij toont zich kwetsbaar en sterk, woest en rustig, zwaar en licht. In het zachte helende water lukt het hem uiteindelijk op eigen kracht naar boven te zwemmen. 'Ga je een film maken over iemand die gek geworden is?', vraagt zijn moeder als ze in haar laatste instelling is beland. 'Of een film maken over iemand die beter wordt?', antwoordt Detiger hoopvol. Kijken dus!

DAPHNE CLEMENT

